

Geheimeraadinde Andræs Mindelegat

er i Aar af Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse under 5te April fordelt saaledes:

- Frøken stud. med. Maria Mortensen, København, til fortsat Uddannelse til Læge . 100 Kr.
Frøken stud. jur. Henny Petersen, Frederikssund, til Støtte under hendes Læsning til latinsk juridisk Eksamen. 100 —
Frøken Margrethe Hvidtfeldt, Svendborg, til Uddannelse som Sadelmager og Dekorator . 100 —
Frøken Anna Rosenmeyer, Horsens, til Uddannelse til Almuelærerinde . 75 —
Frøken Johan M. Kornmann, Aarhus, til Uddannelse i Kunstbroderi . 75 —
Frøken Reinholdine Blegvad, Odense, til Uddannelse i Kunstbroderi . 50 —
Frøken Kristine Givskov, Ringkøbing, til Uddannelse som Organist . 50 —
og Frøken cand. phil. Ludomilia M. Andersen, Sorø, til Sprogstudier . 50 —

Nordens Kvindeforbund.

Vi har endnu paa vor Liste tre vakre, unge, svenske Piger paa 18 Aar og een paa 20, som staar og længes efter at finde nogle danske unge Piger at korrespondere med. Mon der ikke blandt vore Abonnenter skulde findes 4 unge Piger med saa megen Interesse for Søstrene paa den anden Side af Sundet, at de kunde have Lyst til at veksle Breve med dem? Vi minder om, at vedkommendes Navn og Adresse faas ved Henvendelse til Redaktionen af dette Blad. Et 10 Øres Frimærke maa medfølge for at dække vore Udlæg.

Fra Uge til Uge.

Dansk Kvindesamfunds

Klubafstener afsluttes for i Aar med en lille Festlighed Mandag den 15de April Kl. 8 pr. med Fællesspisning for alle Medlemmer med Gæster, hvortil Kort a 2 Kr. kan løses hos en af Undertegnede, eller paa Kontoret, Nørregade 33 St. NB. Helst inden Fredag Aften. Indbudte er de 16 Damer, som interpellerede paa Valgdagen.

J. v. Thun, Adolphine Scherling, Hollændervej 26^a, Skovbogade 4 St.
Caroline Hansen, Pilestræde 43 St.

Blomster i Vinduet.

En Dame i Paris har for nylig gjort et Forsøg paa at give unge Piger fra Arbejdernes Hjem en ny Interesse. Paa en stor Plakat anmodedes enhver, som havde Lyst til at se sin Vindueskarm fyldt med Blomster, om at melde sig, og i en stor Sal foregik derefter en Uddeling af Frøsorter og Jord. I en lang Række defilerede de unge Piger

dette Aar særlig glimrende til Ære for et højformet Brudepar, en Medici og en Farnese. Han havde set de herligt smykkede Ryttere og Triumfvognene drage ned fra Kapitoliet; han beundrede Fanerne, de gyldne Rustninger, de pragtfuldt opsadde Heste. Saa gik han fra Festtrængselen op paa Monte Cavallo, hvor der herskede en højtidelig Stilhed. Her mødtes han med Michel Angelo og nogle faa andre. De gik ud i Haven bag Klosteret og sad i Laurbærtræernes Skygge med den vidtstrakte Stad for deres Fødder. Underholdningen fra sidst fortsattes; dog var Vittoria ikke til Stede, og flere af disse Sammenkomster skildres ikke. Men det kan ikke nægtes, at denne ene, som Ollanda har gengivet, stiller os disse to Karakterer levende for Øje, saa forskellige og netop derfor saa fængslende for hinanden.

En Kvinde behøver ikke at være ung længere — det var Vittoria ved denne Tid ikke heller — for at fængsle en Mands Aand, som hos hende finder den dybeste Forstaaelse. Men Vittoria var endnu skøn og glad;

forbi og sagde med høj Stemme, hvad de ønskede: Reseda, Forglemmigej, Tulipan — hvorpaa de fik en lille Pakke udleveret. Den omtalte Frue haaber derved at bidrage sit til, at Gadens Ungdom foretrækker at gaa hjem og hygge i Huset fremfor at drive om i Byen og med begærlige Blikke sluge alt det Godtkøbs-Sukker godt, som udstilles i Vinduerne. Hun haaber ogsaa at komme de unge Piger nærmere og ved smaa Sammenkomster lære dem, hvordan man gør Hjemmet hyggeligt.

Dansk Kvinderaad

indbyder til offentligt Møde Fredag d. 19. April Kl. 8 i Arbejderforeningens store Sal. Hr. Frederik Bajer vil tale om den ny Verdensdomstol i Haag, Folketingsmand Philip sen om Voldgift i Arbejderforhold, altsaa meget aktuelle Emner der bør kunne paaregne Interesse hos dem, som har Øje og Øre for de sociale Spørgsmaal og ønsker deres Løsning ad fredelig Vej. I det vi henviser til omstaaende Annonce, opfordrer vi vore Læsere til at give Møde.

Til Kvinderne

Vi Kvinder har sikkert Evne til at kunne føre meget igennem, blot vi vil tage os sammen. Men hvorfor udretter vi saa lidt udenfor vort eget Hjem? Blandt andet, fordi Mændene alt for meget passer deres egne Sager, uden at tage deres Hustruer med. Ja, den Klage lyder ofte — og med Rette. Men med Klager alene kommer vi ikke langt, der maa Handling til. Skal der gøres noget for Kvinden, maa hun selv tage fat, og samtidig med, at hun fordrer sin Ret til at staa ved Mandens Side — ikke alene paa Kirkegulvet — men ogsaa ude i Livet, maa hun gøre sin Pligt ved at vise, at hun er værdig dertil, idet hun tager aktiv Del i det samfundsopbyggende Arbejde, hvoraf der alle Vegne er nok.

Danske Kvinder! Slut Eder til Afholdsbevægelsen! Den er Hjemmets Sag, og Samfundets Sag. Og i særlig Grad — Kvindens Sag! Er det ikke Hustruen, som lider mest under Drikkeriet? Og er det ikke Moderen, som har den største Indflydelse paa Børnenes Opdragelse?

Kristine Knudsen,
Odder.

Damernes Skaal.

I Anledning af Hr. Johannes Vedels »Drøm« i »Kvinden og Samfundet« for den 30te Marts, vil jeg gerne oplyse om, at den, hvad Skaaltalen for »Manden« angaar, ikke er saa usandsynlig, som Drømme undertiden kan være, idet Damer allerede for mange Aar tilbage har følt sig foranlediget til at udbringe en Fællesskaal for Herrerne. Jeg — for min Part — kan berette om en lille Pige, der for ca. 40 Aar siden var paa et Børnebal, hvor den obligate Skaal

hun var blandt Spidserne af det Parti, som Fremtiden syntes at tilhøre. Havde hendes Venner sejret, vilde hendes Navn have været omgivet af endnu større Glans. Haabet oplivede og foryngede hende. Efter lange Sorgens og Ensomhedens Aar syntes for hende en ny og lykkelig Tid at opvinde. I 1538 blev hendes Digte trykt for første Gang og modtagne med stor Glæde og Beundring. Omtrent ved samme Tid modtog hun i Ferrara Hyldest af et Hof, der ene og alene vurderede den aandelige Størhed. Ariost har forevigt denne Tid i sine Digte om hende. Da hun vendte tilbage til Rom, modtog hendes derværende Venner hende med skinsyg Glæde. Fem Aar varede denne Michel Angelos lykkeligste Tid; saa fulgte Omslaget i 1541, et forfærdeligt sørgeligt Omslag.

Paven var død; man havde ventet, at nu skulde Vittorias Venner og Meningsfæller faa Magten; men den tilfaldt tvertimod Modpartiet, som brugte den med skaanselløs Haardhed. Død og Landflygtighed opløste den Kreds, hvis Midtpunkt Vittoria

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Nørregade 33. St.

København K.

for Damerne blev udragt af en lille Herre, der i en ung Alder havde lært det Hensyn, han skyldte det svage Køn. Den omtalte lille taars Pige rejste sig ufortøvet og holdt til Gengæld en Tale for Herrerne.

I Slutningen af halvfjerdserne blev ved en Fest i »Skandinavisk Forening« i Rom »Mændenes Skaal« — ogsaa som Tak for »Damernes« — udragt af Forfatterinden Fru Marie Colban. Om den Drik, hun da tilberedte, muligvis ogsaa har haft en lille besk Bismag, skal jeg lade være usagt; jeg erindrer det ikke, men jeg ved, at en tilstedeværende dansk Godsejer vendte sig i naiv Indignation til sin Borddame, idet han tydeligt tilkendegav sin Forbavselse og Misbilligelse med en saadan Tale for Mændene »en bloc«.

Hvis alle vi Kvinder kunde enes om at replicere med »Mændenes Skaal«, hver Gang vi nødes til at tage imod »Damernes«, saa vilde det maa ske lykkes os en Gang at blive fri for denne mere end tvivlsomme »Hyldest«.

Julie Rousing.

Den som kysser Pigerne.

Af Helene von Bohlau.

(Fortsat.)

Han stod der midt i Gangen med den sammenrullede Slaabrok under Armen uden at røre sig. Han følte sig saa usigelig vel til Mode. Intet Menneske vidste, hvor han var, eller hvordan han var til Sinds; han syntes, han havde det som en Fugl i en Rede, der er skjult i det grønne, saa intet Øje kan opdage den. Imidlertid nynnede han stadig saa smaat Sangen:

»Den Mand som har en Have!«

En høj, lydelig Stemme, om det saa kun var hans egen, vilde have skurret i hans Øren her i denne dæmrende, duftende Have. Nu blev Slaabrokken rullet op og hængt op i det lille, mørke Havehus, hvor der lugtede saa hyggelig af Frø, tør Løv, gamle Vidjekurve og Jord. Han maatte føle sig for efter et Søm. En vild Vinranke uden for bankede imidlertid et Par Gange paa Vinduet; hvor det var hjemligt!

Nu gik han ud igen og trippede forsigtig om mellem Urtebedene, bukkede sig ned og følte paa Salatplanterne, der allerede rundede sig til Hoveder. Duggen, der havde samlet

sig i de mangfoldige Smuthuller, som findes i et Salathoved, løb kølig ned over hans Fingre.

En Natsværmer fløj op. Fra Markerne hørte man Faarekyllingerne pippe, og Luften var fuld af Løvduft. Af og til viftede et Vindpust den fine Irisduft forbi ham; ogsaa Pæonerne, der ellers næsten ikke dufter, kunde han tydelig mærke. Udefra kom hele Skyer af Kaprifolieduft, saa krydret, saa sammensat; snart føltes den mest som Vaniljeduft, snart som en Ekstrakt af al anden dejlig kendt og ukendt Vellugt.

En Bæk brusede ikke langt borte og en Mølles Klappen hørtes svagt gennem Træernes Susen. Mørket sænkede sig stadig dybere, og Hr. Tiburtsius famlede sig frem til Laagen og gav sig paa Hjemvejen.

Da han vandrede tilbage til Staden mellem de grønne Hække, kom han virkelig som fra sin Hjertenskær — og hjemme lod han ikke falde det mindste Ord om, hvor han havde været.

Hans Kone spurgte heller ikke, da hun noget senere kom hjem. Hun antog, at han havde siddet i »Elefanten« med sine gamle Herrer. Og det gik næste Gang paa samme Maade; der var ikke meget at spørge om og at svare paa mellem de gamle Ægtefolk.

Et Par Dage efter gav han sig igen paa Vej, men meget tidligere. Hjemme var Huset fuldt af Folk; de snadrede lige ind i Studereværelset, og i Køkkenet blev der bagt og braset. Der var stor Damete. Ubemærket listede han af og arbejdede timevis i Slaabrok, vandede sine Urtebede, sad udenfor sit Havehus, smøgede sin Pibe, saa op mod den blaa Himmel, hørte paa Lærken, som steg op fra Markerne, indaadende Duften fra sin frodige Have og lod Tobakslugten blande sig med den.

Han følte for første Gang, hvad det vil sige at være Herre i sit Hus. Derover maatte han smile, for han kom til at huske paa den Mand, som sad under Bordet og raabte: »Jeg skal vise, at jeg er Herre i Huset!« Naa saadan var det naturligvis ikke gaaet til hos ham — men — men.

At de derhjemme endnu ikke havde udfundet det med Haven, var ellers mærkeligt, et sandt Lykketræf. Blikkenslager Lange, som han havde købt den af, havde altsaa virkelig holdt ren Mund.

Og det varede endnu en god Stund. Fire Uger igennem sneget han sig til Haven som en Ræv til sin

havde været, og som det nu næsten var en Forbrydelse at have hørt til; Spioner vogtede paa hvert af hendes Skridt, paa alt hvad hun sagde og skrev.

Hun forlod Rom og levede en Tid i Viterbo, og under dette Ophold i Aarene 1541—43 falder de Breve, som Michel Angelo og Vittoria vekslede, og de Digte, han skrev til hende; de har været saa mange, at hun beder ham begrænse sig for sit Arbejdes Skyld. Et Par af dem hidsættes her.

Med Aandens Blik en Billedhugger ser det Kunstværk, som han vække vil til Live, og i sin Trang til Drømmen Form at give, han danner hastig en Model i Ler.

Men siden kalder møjsomt Slag for Slag hans Mejsel frem af Marmor dette Billed, til rent og klart det staar, som han har villet, nyvakt til Livet i den unge Dag.

Jeg var et Billed, groft i Ler kun præget, til du, o høje ædle Herskerinde, det genfødt og forklaret vilde se.

Du følger til, hvad fattes, fjerner meget med skarpe Fil — bliv ved, du Sejr vil vinde, om end for mig kun gennem bitter Ve.

Slutningen lyder ordret saaledes: Hvilken Ve venter ikke min vilde Gløden, naar du vil tøjle og tæmme den! Han hentyder vel hermed til sin heftige og opbrusende Natur, der gjorde, at hun, som San Silvestro, ofte frygtede, at han netop ikke vilde gøre, hvad han mærkede, at der ønskedes af ham. Gennem Aarene var hans stejle Utilgængelighed, hans Mistro og Stolthed taget til. Muligvis vilde han have udviklet sig ganske anderledes, dersom disse to tidligere havde fundet hinanden. Men hvor meget hun var for ham, hvor højt han satte hende, vidner efterfølgende Sonetter om.

Med dine skønne Øjnes Lys jeg skuer, hvor jeg med mine kun i Mørket famler, paa dine lette Fjed jeg Styrke samler og bærer Vægt, hvorfor jeg ellers gruer.